

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 36. S. Justinus Philosophus Christianus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II.
A. C. 150.

§. XXXVI.

S. Justinus Philosophus Christianus.

Eadem ferme tempestate, qua Marcion, vivebat S. Justinus Philosophus Christianus, cujus opera usque ad nos pervenerunt. Erat ex Provincia Samariæ, & urbe Sichem, quæ etiam dicebatur Flavia propter Græcorum coloniam a Vespasiano, vel ejus filii, illuc missam; non tamen ipse erat Samaritanus, sed Græcus Gentilis, & incircumcisus. Christianam Religionem suscepit post longam causæ discussionem, & postquam prius omnes Philosophorum sectas probasset, quod de se ipso in hunc modum narrat:

Dialog. cum Tryph. init. p. 218. edit. a. 1615.

Primum adhæsi cuidam Stoico; at cum post multum temporis nihil de Deo discernem, de quo ipse sciebat nihil, dicens, hanc cognitionem non esse necessariam, dimisi eum, & adivi Peripateticum, hominem suo quidem judicio subtilissimum; primis diebus patienter me tulit, at deinde rogavit, ut certum ipsi Minerval constituerem, ne nostra colloquia essent inutilia; quo petito offensus, dereliqui eum, quod nec Philosophi nomine dignum judicarem. Attamen cupiditate sciendi incensus, quid Philosophiæ proprium, & singulare inesset, accessi Pythagoricum, cujus magna fama apud omnes, nec sibi ipsi de propria scientia

tia fama minor existimatio erat. Postquam intellexit, quod ejus Discipulus esse cuperem, sit vero, ait: Num Musicæ, Astronomiæ, Geometriæ studuisti? vel putas te quicquam eorum capere posse, quæ hominem ad Beatitudinem perducunt, nisi prius has scientias acquisiveris, quæ animam ab objectis sensibilibus abstrahunt, percipiendis intelligibilibus aptam reddunt, & contemplandæ pulchritudini, & Bonitati essentiali idoneam? Fatentem me, his scientiis non dedisse operam, dimisit; has enim ipse putabat necessarias.

Immodice dolebam, spem meam fuisse frustratam, eo magis, quod huic Pythagorico magnam esse scientiam crederem, sed alia ex parte longa mora, addiscendis his scientiis necessaria, me absterruit; igitur ad Platonicos convertor. Hujus Philosophiæ sectator quidam erat in nostra civitate, vir amans rationis, & inter suos præcipuus. Ex multis cum ipso colloquiis non mediocriter proficiebam; multum delectabar rerum incorporearum cognitione, & Idearum contemplatio quasi pennis intellectum meum in sublime tollebat. Itaque modico tempore sapiens factus mihi videbar, & insana spes lactabat brevi videndi Deum; hic enim est Philosophiæ Platoniciæ scopus. Ita comparatus, quærebam solitudinem. Aliquando in littore maris ambulans, dum respicio, vidi senem,

nem,

Sæculum II.
A. C. 150.

*nem, mea prementem vestigia; species
ejus mixta lenitate, & gravitate reve-
rentiam creabat; cum miscuissemus collo-
quia, inter alia inquit: video, quod ames
sermone, non vero opera, & veritatem;
& quod quæras scientiam, & verba ma-
gis, quam operationem.*

pag. 224.

S. Justinus deinde longum Dialogum refert, in quo sibi vir ille demonstrasset; Philosophos, quos maxime in pretio haberet, Platonem, & Pythagoram in principiis errasse, nec eos satis cognovisse Deum, nec animam rationalem. Vera sapientia fuisse præditos Prophetas, a Deo inspiratos, quod ex eorum vaticiniis, & miraculis liqueret; His mediis Prophetas populis fidem fecisse, ita ut veritatem in orbem induxerint auctoritate, non vero disputationibus, & intricatis argumentationibus, quarum paucissimi hominum capaces essent. (*) Iisdem Prophetis monstrantibus, nos deduci in cognitionem Dei Patris, rerum omnium Auctoris, & Filii ejus Christi in mundum missi; hunc a nobis exorandum, ut viam lucis aperiat, & veritatem doceat. Ex
ejus-

(*) Fortissimum contra Novatores argumentum; fidem inductam fuisse, & conservatam Ecclesiæ Auctoritate, non vero solius S. Scripturæ, cujus intelligendæ, æque ac subtilis disputationis paucissimi capaces sunt.

ejusmodi Senis sermonibus S. Justinus Sæculum II.
ferventem amorem concepit in Prophe- A. C. 150.
tas, & Jesu Christi amicos, cognovitque
in hac sola Doctrina consistere Philoso-
phiam certam, & utilem.

In alio libro inquit: *Ipse ego, cum Do-* Apol. 1. p.
ctrinæ Platonicæ amore tenerer, nihilomi- 50.
nus, calumnias, quæ in Catholicos evome- edit. 1615.
rentur, audiens, & quod mortem non ti-
merent, nec ea omnia, quæ generi humano
terrorem incutere solerent, intellexi, esse
impossibile, hos Christianos in vitiis, &
amore voluptatis vivere; enimvero apud
me perpendebam; quomodo homo volupta-
tibus immersus, & ita intemperans, ut
etiam gulæ causa carne humana vescatur,
tamen mortem quærat, ut se ipsum his
bonis privet? & quis talis non potius vi-
tam hominis esse perpetuam optaret, seque
Magistratibus Gentilium, & mortis peri-
culo subduceret! quam ut se ipsum defer-
ret, lucis usura privandum? Ita S. Ju-
stinus suæ conversionis argumenta nar-
rat. Postquam Christianorum numero
adscriptus est, Philosophi vestitum, sicut
etiam multi alii, non deposuit.

§. XXXVII.

Apologia I. S. Justin.

Apologiam pro Christianis scripsit Ju-
stinus anno J. C. centesimo quinquage-
simo, cui intrepide hunc titulum
Hist. Eccles. Tom. I. Hh præ-